

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637687536/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

de To sammen, ved forinden at afvaske al Prosaens og Hverdagslivets Støv, og de Steder, hvor han tidligere havde vandret søgende og længselsfuld, vilde han nu gjense, triumferende, i Forventning om at have næset det Højeste.

Hamborg var naturligvis haabløs i den Høsecende, men han gjorde Omvejen ned ad Rhinen, som han altid havde havt en særlig Forkjærlighed for. Han standsede i Köln kun for at sidde en Times Tid i Domkirken og høre den hellige Messc og lade sit Sind bades i Omgivelsernes Rigdom af hellig og hemmelighedsfuld Længsel. Og ligesom han i den grønne Skov undertiden syntes, at hans indre Væsen kunde flyde hen i en velgjørende Enhed med den stumme Natur i dens dybe Søvn, saaledes forekom det ham her, at han gjorde sig til Eet med Musikkens Toner, med den højtidsfulde Messes sonore Klang, med de forunderlige Lysvirkninger, der i den stille Formiddag levendegjøre hele Bygningen. Og da han atter traadte ud, vandrede han længe som en Indviet, der havde dukket sig i hellige Vande og nu skulde tiltræde en Ridderførd, paa hvilken han sejtrig skulde kæmpe for sit Livs mystiske Gral.

Men det er farligt at drømme sig som en af Ridderne af den hellige Gral, naar man skal rejse med Jernbane. Han glemte sin Plaid, fordi han ikke havde vækket sig ret op af den Halvdrom, hvori han gik. Dette Tab forstyrrede ham imidlertid ikke. Han frøs villig lige til Coblenz, trøstende sig med, hvorledes han saa siden skulde lade sig vugge i Rhinfantasier lige til Mainz, en Strækning, som han naturligvis vilde tilbagelægge paa Dampskibet.

Men ak, hvilken Skuffelse! Han havde ikke tænkt paa, at skjønt Alt her var grønt, var det dog for tidligt til at se Vinbjergene. De saae altfor meget ud som Kartoffelmarker. Det Skjær af altid dæmrende Aftenbelysning, som ellers plejer at hvile over disse Egne, kunde han slet ikke faa frem. Der saae formiddagsagtigt ud ved St. Goar, formiddagsagtigt ved Bacharach og ved Loreley. Ingen hvide Hænder kunde tænkes at vinke fra de brystne Borgvinduer, ingen Slør at vifte fra Ringmurene af disse herlige smaa Byer, i hvilke ellers i stille Sommeraftener ved den glidende Strøm under de vinklædte Højder Middelalderens Romantik endnu synes